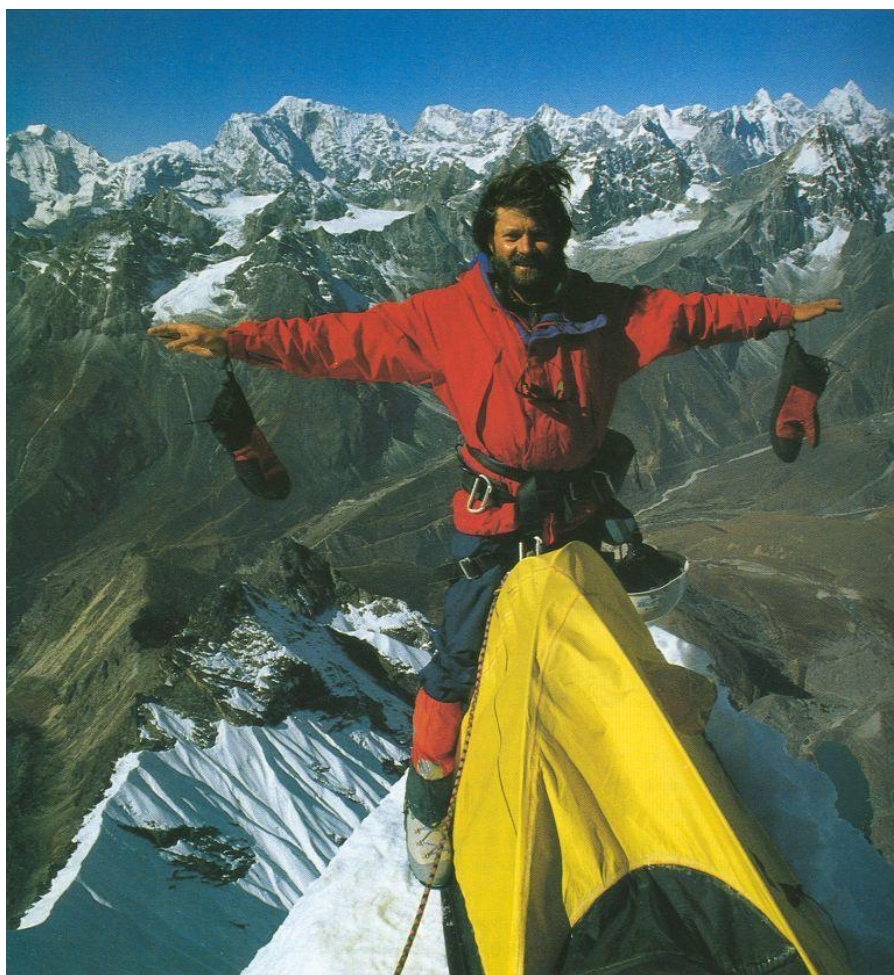

چولاتسه ۶۴۴۰ متر

یال جنوب غربی / گرده غربی

در سولا خومبو (Sola Khumbu) شما قدرت انتخاب نامحدودی دارید. گذشته از غولهای همیالیا نظیر اورست، لوتسه، و نوپتسه، دنیایی از قله کوچکتر، با دیواره های صخره ای و یخ هایی با اشکال فراواقعی وجود دارند که برای هر سلیقه ای صعود مناسبی را نوید می دهند و این همه در حالیست که به دلیل قرار داشتن در ارتفاع پایینتر قدرت ذهنی برای لذت بردن از پیرامون خود کاهش نمی یابد. در این میان چولاتسه (Cholats) یکی از آخرین قله بود که در بهار ۱۹۸۲ صعود شد.

اد ویستر دستان خود را در یک طاقچه کوچک شب مانی مسیر گرده غربی گشوده است. در پشت سر او قله رولواینگ (Rolwaling) قرار دارند. شکست مشخص بالای دست راست او تسی لاپچا (Tesi Lapcha) نام دارد. و قله دوقلوی بالای دست چپ او منلوگنتسه هستند. پایین دست راست او پوزه یخچال نگوزامپا (Nguzampa) و یخچال های پر بازدید کننده گوکیو قرار دارند.

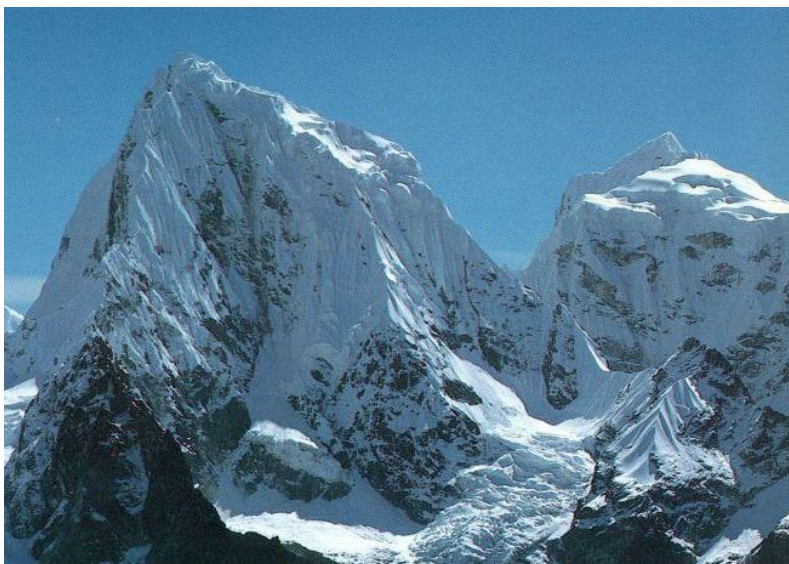
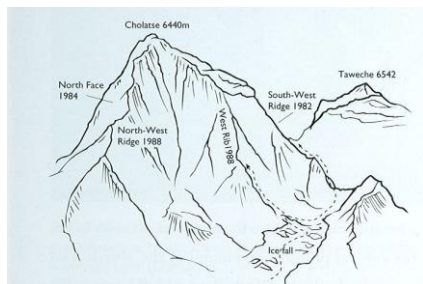
پیتر هکت (Peter Hackett) یک تیم قدرتمند آمریکایی-انگلیسی را سرپرستی نمود. اگرچه خود به دلیل بیماری نتوانست در صعود شرکت نماید اما ورنون کلونینگر (Vernon Clevinger)، بیل اوکانر، جان روسکلی، و گلن روول (Galen Rowell) از طریق مسیر مورد نظرشان، یعنی یال جنوب غربی، توانستند قله را صعود نمایند. آنها بعد از برپایی بارگاه اصلی شان در بالای چمنزارهای روستای نا (Na) در دره گوکیو (Gokyo) از سمت غرب به طرف این یال حرکت نمودند. برای رسیدن به یال مجبور بودند از یک آبشار یخی، که نسخه کوچکتر آبشار یخی اورست بود، عبور کنند که در انتها به یک دیواره یخی و گردنه ابتدای یال منتهی می شد. بر روی یال از خطر بهمن در امان بودند اما اوکانر در مورد صعودشان می نویسد: "پر شیب و فنی بر روی تنوعی از یخ بلور آبی رنگ تا برف پفکی." در روز اول از یک برجک مشخص صخره ای و یک برجک دیگر عبور کردند. سپس در روز دوم روسکلی که بهترین یخ نورد آنها بود یکی بعد از دیگری طول های فنی را صعود می نمود. او مجبور بود مرتباً به سمت راست و جبهه جنوب شرقی تغییر مسیر دهد. مشکلترین قسمت مسیر یک نقاب بزرگ بود که مانعی بود بر سر راه رسیدن به فلات قله. این نقاب با صعود دو طول پرشیب یخی پشت سر گذاشته شد. بعد از فلات چندین شکاف پردردسر، برف پودر بدون انتها بر روی یالی بسیار باریک و یک طول بسیار زیبای دیگر در نزدیکی قله در سر راهشان قرار داشت. روز بسیار طولانی برای چهار نفرشان بود بطوریکه مجبور شدند در بازگشت شبی را در هوای آزاد سپری کنند و سپس در روز سوم با چندین فرود خود را به بارگاه اصلی برسانند تا پایانی باشد بر صعودی به یاد ماندنی بر روی آخرین "دست نخورده همیالیا".

گلن دانمایر بر روی ناودان پرشیب در روز اول صعود کرده غربی در حال صعود است. آبشار یخی پایین دست، مسیر دسترسی به یال جنوب غربی نیز هست.

چولاتسه نیز دارای جبهه شمالی صخره ای و مهیبی شبیه به همسایه اش تاویچه (Taweche) است. ناودان مرکزی رخ شمالی تاویچه در زمستان ۱۹۸۹ توسط روسکلی و جف لو صعود شد.

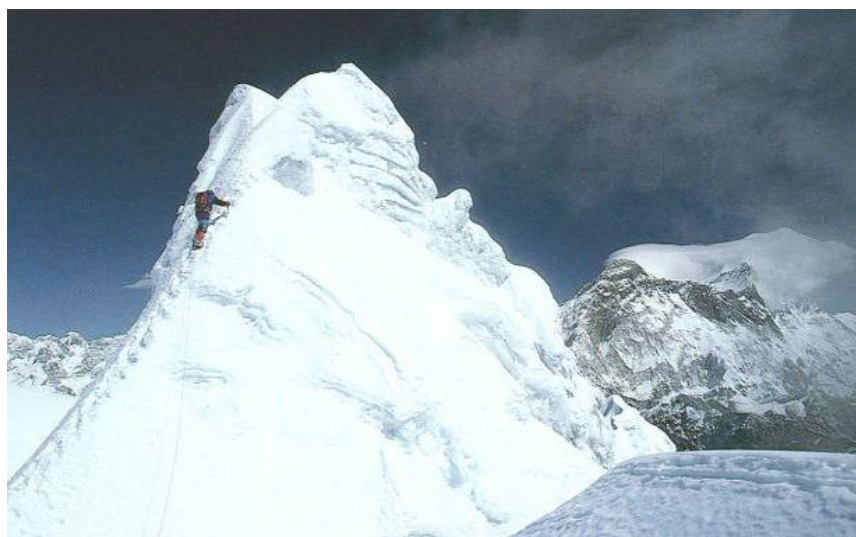
رخ شمالی چولاتسه توسط تاد بیبلر (Todd Bibler)، کتی فریر (Cathy Freer)، رنی جکسون (Renny Jackson)، سندی استوارت (Sandy Stewart) در آوریل ۱۹۸۴ در طی ۷ روز صعود شد. مسیر پر پیچ و خم آنها از میان شبکه دهلیزهایی صعود شد که در میان دیواره گرانیتی امتداد پیدا می کنند. جبهه بسیار مدهوش کننده است، اما گزارش آنها در AAJ چندان امیدوار کننده نبود: "چند صخره دشوار، یخ کریستالی، قارچ های خطرناک، و تعداد زیادی طول های برف و یخ که نمی شد هیچ حمایت مطمئنی مگر منقار برفی در آنها کار گذاشت! مسیر صعود مجددی نداشته است اما شاید صعود آن در زمستان عاقلانه تر باشد.

چولاتسه و تاویچه که دو تا از زیباترین قله منطقه خومبو می باشند. این تصویر از گوکیو ری گرفته شده است. (ادوبستر)

اندی سلترز و توماس والتر در اکتبر ۱۹۸۸ بازگشته و در فاصله ۱۴ روز موفق شدند دو مسیر جدید را صعود نمایند. خود جبهه غربی یک دهلیز بزرگ است که توسط توده های بزرگ نقاب تهدید می گردد و مرتباً بهمین های نابود کننده ای از آن فرو می ریزد. اما در حاشیه آن یال گیرای شمال غربی قرار دارد. این یال دومین مسیر سلترز/والتر بود؛ مسیر اول آنها که همراه با گرگ کالین صعود شد گرده غربی در سمت راست دهلیز مرگ بود. این مسیر تا کنون توسط سه گروه دیگر صعود شده است و همه آنها اذعان داشته اند که مسیری زیبا، خوش ترکیب و امن است.

مسیر دسترسی به آن همان آبشار یخی است که برای یال جنوب غربی استفاده می گردد. در انتهای آبشار یخی مسیر به سمت چپ متمایل شده و از زیر یک برجستگی سیاه رنگ مشخص می گردد و سپس دوباره به سمت راست چرخیده و بعد از صعود ناودان های یخی به ابتدای گرده می رسد. بر روی گرده شیب های تند به یک ناودان طولانی یخ سخت منتهی می گردد که در چند قسمت شیب آن عمودی است. بعد از آن نیز یالی شبیه به یال های آلاسکا قرار دارد. مشکلترین قسمت مسیر یک دیواره عمودی ۱۲ متری از یخ است که به فلات قله و مسیر یال غربی منتهی می گردد.

در حالیکه بادهای پاییزی قله
اورست و لوتسه را در می نوردند قله
چولاتسه در آرامش قرار دارد (اد
ویستر)

گلن دانمایر (Glen Dunmire) و اد ویستر (Ed Webster) در طی سه روز در اکتبر ۱۹۹۳ چهارمین صعود این گرده را به انجام رساندند. در همان حال دوستان آنها دومین صعود مسیر اولیه یال جنوب غربی را به انجام رساندند. آنها چنین دریافتند که در فصل بعد از مونسن مسیر پر برف تر و در مجموع به دشواری صعود فصل قبل از مونسن نیست. دانمایر و ویستر با بهره گیری از کارگاه های دوستانشان فرود سریعی داشتند. این دو مسیر از نظر کلی بسیار به یکدیگر شبیه اند. گذشته از خطری که برای رسیدن به ابتدای هر دو مسیر وجود دارد هر دو آنها امن هستند و تراورس فوق العاده ای بر روی این کوه زیبا به شمار می آیند.

نام کوه	چولاتسه
ارتفاع	۶۴۴۰ متر
مکان	همیالیای ماهالانگور (Mahalangu)، بخش خومبو، شرق نیپال.
مسیرها	یال جنوب غربی و گرده غربی. شیب های تند برف و یخ که در مشکلترین قسمت ها شیب های عمودی و منفی بر روی نقاب های معلق است. ۹۰۰ متر صعود (۱۵۰۰ متر از ابتدای یخچال)
اولین صعود کوه	قله برای اولین بار در ۲۲ آوریل ۱۹۸۲ از طریق یال جنوب غربی توسط جان روسکلی، گلن روول، ورنون کلونینگر (اهل آمریکا) و بیل اوکانر (اهل بریتانیا) صعود شد.
اولین صعود مسیرها	یال جنوب غربی: به توضیح قبل مراجعه شود. گرده غربی: اندی سلترز، توماس والتر و گرگ کالین (اهل آمریکا) در روزهای ۷-۱۰ اکتبر.
ارتفاع بارگاه اصلی	۴۷۰۰ متر در بالای روستای نا و درست در زیر جبهه غربی.
راه های دسترسی	جیری (Jiri)، ۱۰ روز راهپیمایی به سمت جنوب. البته بیشتر افراد به لوکلا پرواز می کنند تا هفته از این مدت را صرفه جویی کنند.
طول راهپیمایی	۴ روز از لوکلا
فصول مناسب	تجربه نشان داده است که سرما و میزان برف بعد از فصل مونسن برای صعود هر دو مسیر نسبت به بهار مناسب تر است.
مجوز	وزارت جهانگردی، کاتماندو از طریق یک شرکت محلی
نرخ موفقیت	تا سال ۱۹۹۳ هر دو تلاش بر روی یال جنوب غربی موفقیت آمیز بوده است. هر تلاش بر روی گرده غربی، از جمله تلاش انفرادی آدام داراگ (Adam Daragh) استرالیایی موفق بوده اند.
کتاب نگاری	گزارش های اولین صعود در مجلد ۱۹۹۳ AJ (بیل اوکانر) و مجلد ۱۹۸۳ AAJ (گلن روول) نوشته شده است. همچنین اوکانر در کتاب راهنمای بسیار خوب خود به نام Adventure Treks Nepal (Crowood, 1990) به این صعود پرداخته است.